

1

No he anat al llit amb ningú des de fa un any i mig. Fa mesos que la meua vida gravita entre un permanent estat clorofòrmic i unes immenses ganes de canviar de xip. La meua paranoia ha arribat al punt de fer-me creure que dormint, simplement dormint, amb algú, puc quedar-me prenyada. Aquest pànic irracional em paralitza a l'hora de conèixer homes. I de fet, he escapçat del meu telèfon tots aquells contactes amb qui, alguna vegada, havia pensat que hi tenia una assignatura pendent.

Han deixat de motivar-me els llibres normals i només busco lectures en què la vida es mostri sense filtres. Llibres breus i fragmentats que radiografiïn la complexitat de l'espècie humana. A la farmàcia m'han parlat de la depressió. Un dia, el cabró del farmacèutic em va fer entrar a la recambra i em va oferir una caixa de Prozac de sotamà. Em deia que em deixés d'històries, que a veure quan decidia ser feliç d'una santa vegada i que semblava

que m'agradés enfonsar-me en un pou que jo mateixa m'havia construït, com una mena de palla mental conscient i volguda. Li vaig muntar un ciri monumental, amenaçant-lo amb una denúncia, mentre deixava clar que més que depressió el que jo tenia era una ansietat de tres parells.

El missatge del farmacèutic era molt perillós: no només minimitzava una malaltia que, en molts casos, pot portar al suïcidi, sinó que m'estava intentant convèncer, sense escrúpols i amb les estratègies d'un *dealer*, que la depressió era culpa de qui la patia. En aquell moment, l'últim que necessitava era que un imbècil m'assenyalés com a responsable del meu malestar. La salut mental no vol lliçons. Jo em sentia fotuda després de tanta lluita, però no vivia sumida en una tristesa irreparable. Només tenia el bon rotllo una mica adormit. Com el sexe. I no era ni per gust ni per ganes. Per això, sovint ploro fins que em quedo adormida. Perquè enyoro el bon rotllo i perquè enyoro el sexe. Al cap de dues setmanes de l'episodi amb el camell de bata blanca, vaig llegir al diari que el farmacèutic en qüestió s'havia penjat a casa seva. El va trobar la seva dona quan va arribar al vespre després d'una sessió de *tupper sex*.

Només fa dos mesos que en Lluís ha entrat a treballar al forn de pa del final del carrer. Des de fa anys vivim sols, sense els nostres pares. Un diumenge de tardor van decidir que ens matéssim sols, sense espectadors, i van anar a viure a una caseta de la perifèria amb hort i gallines. En Lluís m'explica cada dos per tres que en aquest establiment fan el pa cada dia, de manera artesanal i amb massa

mare. I que també realitzen serveis de càtering per encàrrec i preparen pastissos personalitzats per a fatxendes exigents. En Lluís té trenta-dos anys, cinc menys que jo, va a dormir relativament d'hora i es lleva quan encara és fosc. Li paguen un sou digne que, sumat amb la misèria que jo guanyo amb els meus contes, permet pagar les factures i anar a dinar a fora de tant en tant. Sempre per separat, és clar.

Ni en Lluís ni jo tenim gaire vida social. Ell fa amistats a l'ordinador i jo em refugio en els llibres. M'agraden els gossos i els gats, i quan els meus pares vivien amb nosaltres sempre hi havia un membre de quatre potes corrent per casa. Però el meu germà els detesta i no me'n deixa tenir. Com si fos l'amo de la casa. Un dia d'aquests aniré a una protectora i adoptaré un cadell. Que es foti.

A mi m'agrada fer goig, sense passar-me, posar-me el perfum que m'identifica i potenciar-me els ulls amb *eyeliner*. El meu germà és un home menut, morè, té els ulls que sembla que hagin de saltar d'un moment a l'altre. És nerviós. Vesteix de manera esportiva, més aviat amb deixadesa i amb una idea de la combinatòria bastant curiosa. Porta ulleres de pasta sense graduar i està permanentment de mala gaita. Ningú diria que hem sortit del mateix úter.

La meva feina no em lliga a cap mena d'horaris.

Això és bo i dolent alhora.

Depèn de com t'ho miris.

Com tot.

Jo treballo quan la musa m'acompanya i, quan la paia prefereix mandrejar i no presentar-se a la nostra cita diària, bado a les xarxes socials com si em posés un

escafandre o m'assec a la cadira blava de plàstic que tenim al balcó i miro com la gent travessa el pont i es fa *selfies* exactament idèntiques en el mateix puto punt. De vegades hi ha persones que aixequen el cap i em miren malament.

Sovint també passejo pels carrers sense cap mena de rumb preestablert. Em deixo caure a les terrasses a parar el sol del migdia, vaig a comprar al mercat i m'ocupo de la casa. Als migdies, als bars, s'hi reuneix la fauna desocupada del barri i és un espectacle prou inspirador per a algú, que, com jo, fa massa temps que ronda pels llimbs i té ganes de marxar a un món menys pla.

M'agraden els mercats. Són llocs amb ànima: la cridòria, l'aldarull, les olors, els colors i les estratègies dels venedors transformen la fira en un espai molt distret. El menjar no està abandonat en fredes prestatgeries com als supermercats. Remenar piles de calces i de mitjons em sembla terapèutic. He après el llenguatge del regateig i les gitanes ja em saluden quan em veuen.

Però no hauria de deixar d'escriure ni un sol dia: a la musa se l'ha de cuidar i d'alimentar com ho fas amb tu mateix. Té més constància una criatura donant teca al seu hàmbster que jo amb el meu ofici.

Escric des dels quatre anys.

Llavors ja omplia dietaris segellats amb cadenats de fireta que la meva mare va obrir cada dia de la seva vida sense contemplacions fins que va marxar de casa. Potser pensava que jo tenia una doble o una triple vida. Em sap greu haver-la decebut. Les meves altres vides només són dins el meu cap inconstant. Soc neptuniana, de vegades. I rara. Molt. Sempre.

La musa ha anat canviant d'aspecte, això sí. Primer eren sensacions, electricitats que m'impulsaven a dir coses que no sabia quedar-me a dins. Després, la inspiració tenia el rostre d'alguns actors que abandonaven les revistes d'adolescents de l'època per passar a decorar les parets de la meua habitació. El meu pare sempre es queixava. Deia que més que l'habitació d'una noia, allò semblava un bordell. No vaig entendre mai les seves paraules. Més tard, quan la cosa ja no anava d'hormones sinó d'emocions, m'inspiraven nois de carn i ossos. Que em parlaven i tot, però que no han estat del tot meus. I que, precisament, han tingut la gran virtut de funcionar com a record quan a mi m'ha interessat recrear-los i rebregar-me'ls sobre la pàgina.

La clau és conservar la musa com el privilegi que representa la seva aparició. La musa és un magatzem d'experiències i de la meua reacció cap a elles. Segons el meu estat d'ànim, apareix amb més o menys freqüència. La musa venia sempre després d'un matí de petons, o d'un dinar que acabava en migdiada compartida, o d'una nit protagonitzada pel desig ferotge d'aquells ulls foscos que encara duc clavats per tot arreu.

Tinc el subconscient una mica abandonat, últimament, i la meua escriptura se n'ha ressentit. Em distrec. No em concentro com abans. I la veritat del món ja no em fa sentir tan còmoda. Potser és que hauria de començar a aprendre a mirar a dins i no a fora. Un petit ressò de la memòria em dispara una idea. Un gran ressò em fa escriure un conte sencer a raig.

I fa temps que no em passa res.

Fa molt temps que em sento buida.

Tenia una musa de carn i ossos, metre setanta-cinc i un somriure perfecte. Però es va acabar.

Es va fondre com un floc de neu quan l'esquiador l'esclafa sense miraments.

La meva autoestima va tocar fons, llavors. A tots nivells. Em vaig aprimar massa, vaig plorar massa, i vaig medicar-me massa. Fa unes setmanes he entès que és de valents mostrar la debilitat. Recordo quan era petita i jugava al pati amb d'altres nenes. Em venen al cap situacions de vergonya. O de por. Potser estava jugant i es creaven malentesos, i jo m'espantava, em feia por que es riguessin de mi, por de semblar fluixa, por de dir la veritat per una por encara més gran a les represàlies, por a la timidesa crònica. Em fotia vermella com un tomàquet i em quedava en un racó, tremolant, sense defensar-me.

Els pares em deien: «T'has de mostrar forta, no deixis que et vegin patir. Si has de plorar, a casa. Fes-te una cuirassa, cada dia més impenetrable, i no la deixis anar mai. Així doldràs menys». Deien. I potser per això em vaig dedicar a escriure contes. Per no desencaijar-me volent encaixar. L'escriptura em permet mostrar els sentiments, les emocions, els estats d'ànim, les preocupacions. I els lectors tenen tot el dret a jutjar. Però no fereixen. Com els animals.

Escriure em deixa mostrar-me tal com soc.

La vida t'obliga a posar-te capes de filtres.

I acabes per ser una altra persona.

Un dia fins i tot vaig llegir com preparar aigua de vidre per remuntar l'autoestima. Em trobava en un bucle mental sense sortida aparent i no hi veia més enllà. En ple conjur em vaig tallar per tot arreu i ho vaig deixar córrer. També em vaig informar sobre l'equilibri del cos a través del sol del bol tibetà. Em sentia ridícula cardant cops a un objecte tan fràgil com aquell, la veritat. M'eixordava i m'ho prenien a conya. Em veia a mi mateixa com una aprenent de timbalera.

Si no escric cada dia, noto que els verins se m'acumulen i començo a morir-me, a delirar, o totes dues coses. M'he acostumat a estar sempre borratxa d'escriptura perquè la realitat no em pugui destruir. Suposo que l'hàbit d'escriure em proveeix de les receptes adequades amb els ingredients de veritat, vida i realitat que soc capaç de menjar, beure i digerir sense hiperventilar. Cada vespre trepitjo una mina. La mina soc jo. Després de l'explosió, dedico l'endemà a tornar a muntar les peces.

M'ho passo bé treballant amb els contes. Des de fora dec semblar un garbuix de febre i entusiasme. Sense aquest vigor, seria millor que collís maduixes o treballés de caixa en un supermercat. M'encanta crear un personatge que tingui parts de mi, que detesti o que vulgui alguna cosa amb desfici. Li puc donar instruccions, l'engego i el segueixo tan de pressa com puc. Per fer les coses ben fetes, vaig a la cafeteria-libreria de la meua plaça preferida. Remenant llibres, vull que sigui l'escollit qui em triï a mi, i no a la inversa com he fet fins ara. A casa em diuen que anar a una libreria no és treballar. Ells, tan pragmàtics.

En la rapidesa de l'escriptura hi ha la veritat.

El llibre que avui se m'ha ofert, exclusiu i cridaner, i ha tapat tots els altres és *Zen en l'art d'escriure*, de Ray Bradbury. L'he llegit amb un parell d'hores i un parell de copes de vi amb llenques de parmesà. L'he subratllat per tot arreu i, el més important, he entès que el que de debò dona fruits són les observacions personals, les fantasies estrafolàries i les idees estranyes. El llibre és una mica kumbaià però té idees consistents escampades entre la palla. La ciència-ficció cada vegada té més ciència i menys ficció. Només cal llegir els diaris.

En Lluís s'ha comprat una impressora i l'ha instal·lat al costat del meu ordinador. Suposo que per fer-se l'interessant. O pitjor: l'artesà que imprimeix fotografies de pa i pastissos de qualitat per plagiar-los al seu forn de merda. Un dia entraré i imprimiré fotos de gats i gossos. Llavors les penjaré per tota la casa. En Lluís és tan obtús que potser no capta la indirecta.

2

Després de rentar-se les dents i de tancar el llum de la seva habitació, quan jo ja em disposava a inaugurar la meva pugna amb la pàgina en blanc, el meu germà ha entrat furibund al menjador. En Lluís dorm en calçotets. I la imatge és de tot menys inspiradora.

—Laia, si no et fa res, a partir d'avui dormiré al teu llit i tu al meu. No suportó els veïns. Cada nit igual, hòstia!

—Quins veïns?

—Cony, els del pis que dona a la meva habitació. Tenen el llit a un pam del meu. És insuportable. Haurien de comprar-ne un de nou, fot un soroll de nassos. Nyigui-nyogui, nyigui-nyogui... Sembles una nena petita, tu! Que se t'ha d'explicar tot, o què?

—Lluís, que jo sàpiga al costat de la teva habitació hi ha l'habitació de la senyora Rosina. Té noranta-dos anys. I quan tu vas a dormir, ella encara ronda. Ho sé perquè mira la televisió fins tard. Com que és sorda i es

deu treure l'aparell de l'orella per estar per casa, la posa a tota castanya. Vols dir que no són els de sota?

—Et dic que no, collons! A l'altra banda de la meua paret fallen cada dia fins a les tantes en un llit de merda! I jo treballo!

—D'acord, com vulguis.

—Jo treballo, em sents!

No vull allargar la conversa.

Em sembla absolutament fora de lloc.

Accepto, sense més, la instància del meu germà. No em ve de gust eternitzar aquella mena de diàlegs en què sembla que en Lluís sigui l'única persona de tot l'univers que penca i jo, en canvi, l'artista panxacontenta que viu d'un aire sense calendari. Últimament està més nerviós que de costum. Un nerviosisme estrany. I fa anar la impressora nova de manera compulsiva.

A mi no em costa gens cedir-li el meu llit. Ell dormirà més bé a la meua habitació, que queda lluny de la seva i, per tant, a prou distància de l'habitació de la senyora Rosina que, pel que diu el meu germà, té una vida sexual nonagenària envejable i un mobiliari fet mistos.

Estic segura que en Lluís s'equivoca: la senyora Rosina ha estat mestra tota la seva vida, no s'ha casat mai ni té fills. Té calés, per tant. Molts. Sempre va impecablement vestida i pentinada. No crec que tingui un llit dels anys cinquanta. I tampoc penso que els sorolls vinguin del seu pis. El paio es bloqueja i no el treus d'aquí. Amb tot fa igual. Ell té la veritat absoluta i no accepta un no. És clar, ell treballa. Però ell es tanca a l'habitació amb el meu ordinador

i no sé què cony fa. Ja m'agrada escriure a mà, com feia d'adolescent. Però després haig de passar els textos i perdo el doble de temps.

Jo cada dia vaig a dormir més tard i un cop m'estiro em quedo fregida a l'acte. No tinc temps de desvetllar-me amb els claus sorollosos de ves a saber qui. Abans, de nit, solia acabar algun conte o en començava de nous per penjar-los al blog. Últimament tinc moltes idees però poca constància. He tornat a rosegar-me les ungles, em noto neguitosa i no acabo de trobar-ne la causa. Quan ja no tinc més ganes d'escriure, em prenc una birra, obro YouTube i miro entrevistes fins a les tantes. M'agraden les entrevistes. M'imagino que me les fan a mi. Unes entrevistes amb fotos meves sempre amb un gosset a la falda. Com un amulet.

Però aquestes últimes setmanes he estat entrant a Facebook. Amb ulls escrutadors, repasso el mur d'un "amic" o "amiga" amb nom fals: Louis Serveur. Com a fotografia de perfil, el senyor o la senyora Serveur hi té la imatge d'una gàrgola de Notre-Dame de París, concretament la del mico alat amb actitud pensativa que vigila la ciutat de París des de les alçades mentre treu la llengua. Ahir vaig llegir que gàrgola en francès s'escriu *gargouille*, que vol dir gola, el conducte per on surt la veu. Una veu, la de Serveur, que m'imagino una mica trencada per molts anys de tabac i altres delícies i amb l'accent inconfusible del Baix Llobregat o rodalies. Com si el nom hagués estat triat per despistar i la persona que s'hi amaga, que penso que és un home, fos un paio normal i corrent amb una verbigràcia descomunal i moltes, moltes ganes de jugar.

Naturalment, Louis Serveur no té cap foto personal al seu mur.

Algú que no existeix no pot tenir fotos personals.

Una evidència.

Serveur vol dir cambrer. Cambrer és qui et serveix.

I servir és ajudar.

Només penja pensaments sobre lectures i fotografies de pel·lícules. *Lost in Translation*, sobretot. Perduts en la traducció. Com que no la recordo bé, me la baixo d'internet i la miro a l'ordinador. Perduts i incompresos per l'entorn, Bob i Charlotte, els protagonistes, es fonen i, a estones, es fan u. Bob és un actor famós en hores baixes que viatja a Tòquio per fer una campanya publicitària de whisky. Charlotte és una jove acabada de llicenciar en Filosofia i de casar-se amb un fotògraf d'èxit bastant llardós, una mena d'hipster lleuger i pseudomodernet. Una mica com el meu germà, el flequer. Tots dos s'allotgen al mateix hotel de luxe a la capital del Japó. Sota l'aparença d'una comèdia romàntica, Coppola ens submergeix en una melangia radical blava com ella sola.

Perduts no només perquè són en un país d'idioma desconegut ple de brogit i de neons en cadena sinó perquè no es comuniquen amb fluïdesa ni amb el seu entorn immediat. Un cinquantú i una filòsofa de vint-i-pocs que s'agraden d'una manera senzilla i real, sense enamoraments passionals ni castells de focs. El seu és un amor de mirades cansades a l'ascensor, de somriures sincers enmig d'una conversa. Una intimitat sensual als antípodes del sexe. La millor de les escenes de la pel·lícula és la del karaoke.

Charlotte canta a casa d'uns coneguts amb una perruca rosa de tall cleopàtric i serrell deliciós, absolutament seductora. Sense dir res, són els ulls qui parlen. Els silencis parlen. La perruca parla. La tendresa parla. Que ella recolzi el cap amb la perruca a l'espatlla d'ell sense dir-se res. Aquesta escena parla. I molt.

Louis Serveur té moltes imatges d'aquest moment de la pel·lícula. Busco informació a Google. Ho vull saber tot i tampoc tinc res millor a fer. Aprenc que la bellesa i la tristesa de la pel·lícula radiquen en el fet que quan els protagonistes se separen i cadascú entra a la seva habitació d'hotel es retroben amb el propi buit existencial, insadollable, infinit.

Louis Serveur també és amant dels jocs de paraules. Una ironia lúcida que em recorda moltíssim l'estil d'un poeta amic i admirat que es dedica a fer recitals. Deu ser ell amb nom fals? Trobo, també, moltes reflexions sobre un parell de colors que no es pot treure del cap, el fúcsia i el turquesa, cromatismes ben vius a films com *Blade Runner*. Fa temps que al color turquesa li dic color Halley, segurament pel títol del disc que m'ha fet de pulmó quan l'oxigen del món em va tancar l'aixeta. Evidentment, remiro la pel·lícula i vaig a dormir a hores petites. Llegeixo que l'actor Rutger Hauer, que va donar vida al replicant del film de Bradley Scott, va improvisar el monòleg final de *Blade Runner*, «Llàgrimes en la pluja», i va aconseguir el discurs més emotiu de la història del cinema. En Lluís em va dir que allò era una collonada i que jo no en tenia ni puta idea de què eren les emocions. D'acord.

No saber la identitat d'aquest no-ésser virtual em dona la dosi de misteri que necessita la meua vida en aquest moment. Sí, ja ho sé, em conformo amb ben poca cosa, però la sofisticació i el recargolament no van amb mi. I com diu el poeta: «No us conformeu a patir una doble personalitat si podeu gaudir-ne una de triple». M'haig d'expandir. Avui dia buscar l'autenticitat costa un ou i part de l'altre. Però intueixo que aquest àlies té una veritat tan fonda que no gosa presentar-se amb el seu nom real.

Fa dies vaig buscar informació a internet sobre Louis Serveur i, en efecte, no vaig trobar res que em servís com a pista per descobrir la veritable identitat del meu contacte de Facebook. De tant en tant, Serveur fa referència a la seva «veïna escandinava», una dona amb un passat convuls que li parla del seu país. Ateu de déus en minúscula, afrancesat, amant dels gats, enemic de les banderes i del gimnàs, Louis Serveur sempre parla del seu Stalingrad interior per referir-se a un vertigen existencial que el manté ple i que alhora el fa escriure a la vora del suïcidi des del sentit de l'humor que mostra enfora.

Com que menysprea la política, es declara apocalíptic.

Com que estima l'art, busca moments de bellesa a tot arreu.

Com que li agrada jugar amb la llengua, diu coses com: «Algún día la tostada caerá del lado de las expectativas».

Qui s'amaga darrere l'alter ego de Louis Serveur? Quan li vaig comentar al meu germà, només em va dir:

«Mira, el pavo es diu com jo!», i va fer una rialleta mig imbècil per crear-me un dubte avortat abans de néixer. Com si en Lluís pogués arribar-li a la sola de la sabata. En Lluís té un no sé què que no m'agrada gens.

Louis Serveur, algú que ha llegit fins a la nàusea i que gasta un cervell hiperactiu. Algú que escriu tothora perquè pensa tothora. Algú que em fascina més que la gent de carn i ossos d'aquest món que grimpa cap a la indignència. Però, no obstant aquesta dèria de descobrir i connectar identitats, hi ha moments que dubto si realment ho vull saber. Perquè conèixer la veritat potser em fa miques la il·lusió. I les il·lusions només ho són mentre duren. Així com en Lluís s'arrossega de son, penca vuit hores seguides en un forn i arriba a casa trinxat, jo faig volar coloms, jugo als detectius com una adolescent i escric textos sobre el desig de desitjar.

Però avui començo un conte que valdrà la pena. Amb el cas de la veïna es donen totes tres circumstàncies que recordava Bradbury. Vaig per bon camí. El misteri trobarà un lloc de repòs, el conte que avui mateix, després de sopar, començaré. De tota manera, ningú considera que el que jo faig, escriure contes, sigui cap mena de feina seriosa sinó un passatemp per evadir les responsabilitats de la vida adulta.

Soc obstinada. Neuròtica i flipada, diu l'adorable d'en Lluís. Tinc molt clar que la senyora Rosina quedarà immortalitzada en un conte que sé com comença però que encara no sé com acabarà. Tastar la foscor m'anirà bé per tornar a adquirir l'hàbit d'escriure cada dia, com feia abans

que la meva vida encadenés nervis amb desídia. Tenir una història a l'abast de la mà no és fàcil. Ara que en tinc una, no l'haig de deixar escapar.

El soroll de la impressora se m'està fent insuportable. No em deixa pensar en claredat. El meu germà no hi és tot. L'altre dia al matí vaig entrar a la seva habitació. La impressora estava apagada i no hi havia cap paper al damunt de la taula. Aquest secretisme d'en Lluís és propi d'un adolescent que es fa l'interessant. Patètic.

3

Ovidi, quan vas prendre consciència que, finalment, després de molt recorregut i massa ensopegades, t'havies enamorat de mi no ho feies des d'un convenciment homosexual. Ni tan sols bisexual. Havies sortit sempre amb noies, t'agradaven les noies, pel carrer no et fixaves en els nois si no era per casualitat. Tampoc no hi havies fantasiejat mai, amb els homes.

Però ara t'havies enamorat profundament de mi, perdona que et parli amb aquesta prepotència, però és així i ho saps. I de fet això no és cap crim. Pensaves que em podries modelar al teu gust i, venint d'on venies, això et va resultar terriblement seductor. Fa temps que et sents el rei del món. I et vas fotent hòsties com pans.

Te n'havies enamorat tant, de mi, que fins i tot havies decidit que anéssim a viure junts de seguida. Te'm vas fotre a casa a la primera de canvi, però tu seguies fent la teva com si encara estiguessis sol. Et senties perseguit

tothora per una mena d'amor estrany, atípic. Això representava un trasbals a escala global: arribaves a un barri nou, que feia cara de ciutat nova, com si t'haguessin canviat el decorat sencer. Una ciutat líquida i llunyana, d'aire voluptuós i recòndites meravelles antigues. I senties l'efecte que fan els llocs desconeguts.

La ciutat et semblava un no-lloc, un espai impenetrable.

Un escenari on tu formaves part del decorat.

I poc més.

T'instal·laves en una vida que prometia aire fresc, malgrat que habitualment no solies fer cap mena de mudança a la teva quotidianitat. Ara la teva actitud era inaudita. Com si haguessis despertat d'un llarg estat letàrgic.

O això volies creure.

Havies dit, només, que anaves a viure amb un noi. La teva família havia protestat molt i no havia entès res. Sobretot la teva tieta per part de mare. Ella no acceptava què t'estava passant, i deia que la teva, com totes les malalties, tard o d'hora es curaria i tot tornaria a la normalitat. Com ha de ser en una família de bé. Que això de l'homosexualitat és una tara de pervertits. I les tares es curen. Com hi ha món. Religiosa i conservadora, et va arribar a dir que ella coneixia hospitals on podies curar-te en un parell de mesos i un munt de teràpies amb electroxoc. Vas escopir-li que aquí l'única malalta era ella, i que la seva malaltia es deia homofòbia.

—Saps què és una malaltia, tieta?

—Sí.

—O sigui, que un dia puc dir que no puc anar a

treballar perquè estic gai? Que m'han donat la baixa indefinida per homosexualitat aguda? O prefereixes que faci com tothom, i que utilitzi la metàfora de l'armari?

Tu tenies clar que t'havies enamorat d'aquell home del qual no en sabies pràcticament res, perquè jo no tenia massa res per explicar-te, però que t'havia representat tot un univers per descobrir molt més interessant que el dels nois amb qui quedaves amb aquella aplicació de mòbil i amb qui provaves d'anar més enllà només quan estaves prou necessitat d'alcohol o de drogues i no podies esperar a arribar a casa per agafar la castanya del segle.

Tampoc no senties fàstic, allitant-te amb homes.

De fet, no senties res.

Cada tres passes t'aturaves per mirar-me des de totes les perspectives possibles, com si fos una atracció de fira. Vaig argumentar-te llargament les respostes a les teves preguntes. Començaves a notar que dels meus ulls en sortia una mena d'espivals de llum que et feien estar molt més amatent. Una llum turquesa difícil d'explicar.

Com si el vincle entre nosaltres fos l'electricitat.

Com si jo fos capaç de llegir-te els llavis.

—Suposo que si em fas aquesta pregunta és perquè la gent sempre sol equivocar-se i et fan més jove del que ets... I a tu això t'encanta perquè et penses que ets un Peter Pan més, amb aquest cutis tan suau que tens. Però a mi no m'enganyes —vaig dir-te, veient que els teus ulls s'anaven aclarint cada vegada més fins a fer-se quasi d'aigua—. Són les dotze del migdia, estàs a casa teva prenent un gintònic

amb una canya de color rosa que probablement has triat tu mateix per cridar l'atenció dels pocs convidats que deus tenir. Vas vestit com un adolescent; els texans estrets, les esportives amb puntera blanca, la jaqueta de ratlles, les anelles a les orelles, les ulleres de sol grosses i modernes fent-te de diadema, aquest pentinat d'estrella del rock... No tens ofici ni benefici, suposo, i tampoc no et fa cap mena de vergonya dirigir-te a un desconegut com jo deixant-me entreveure els teus dubtes sexuals fet que, més enllà d'una estratègia, no sé ben bé quina relació tenen amb el misteri sobre la teva edat.

—Collons! —vas exclamar sortint del teu propi personatge—. Però això de no tenir ofici... Home... La mandra és la mare de tots els vicis i, com a mare s'ha de respectar... Però, continua, si us plau —em vas demanar amb curiositat mentre seguies inquiet sense poder parar de caminar com si fossis un castor atrafegat dins el cau.

—Aparentes tenir uns vint-i-quatre o vint-i-cinc anys, però si et dediques a l'art deus passar dels trenta.

—Et creus molt llest, oi? —em vas dir sense amagar la riallada.

—No t'equivoquis: no em crec molt llest, sé que ho soc i prou —vaig dir amb un atreviment programat—. Pensa que he vist molts morts a la fàbrica, jo. I, fet i fet, no hi ha tanta diferència amb els vius. Vaig desencaminat, potser?

—No, sen-yo-ret es-tri-pa-cos-sos, no —em vas recitar separant les síl·labes, mentre somreies amb la mirada i aposentaves una mà a la meua cadira—. Tinc trenta anys llargs... Dibuixo, gravo sessions de música i faig d'antiquari... Vols veure-ho? Ara anava a asseure'm a fora i volia

dibuixar fins on m'allargués la vista. La música electrònica la deixo per a la nit, aquí a casa. I a la feina d'antiquari m'hi dedico a estones, per lliure, quan hi ha clients. M'entens, oi? De fet, també toco el piano i la mandolina, i la trompeta si m'apures. La música és amiga meva, no em traeix i sol fer... No! Fa el que li demano. Em fa viatjar a dimensions que ni tu coneixes, guapo.

—Algun dia, algun dia. Ara he de desconnectar una estona, m'estic escalfant —vaig excusar-me mentre pensava que tu parlaves molt de què feies i no de com eres o de què senties realment. I sense saber per què em va venir al cap la imatge del doctor Morlius i els seus estudis recents sobre problemes d'identitat.

—Abans que marxis, una cosa més: com sabies el meu nom abans que jo te'l digués? Qui t'ho va dir? —em vas preguntar arrodonint els ulls ametllats i dedicant-me una clara ganyota de desconfiança sobtada.

—Ho sabia pel mateix motiu que l'euga sap que el cotxe mai no reemplaçarà el cavall, i perquè probablement ja hem coincidit en alguna altra banda.

—Sí, és clar —vas fer impertinent—. O pel mateix motiu que Adam li va dir a Eva que era l'única dona de la seva vida... O pel mateix motiu que Einstein deia que la seva dona tenia un bon físic...

Et creies superior a mi. Eres el noi agosarat i insolent que passava a ser un artista dins el cap tecnològic del teu interlocutor. I, per extensió, un creador de vida. Un doctor Frankenstein sense titulació. La veritat és que em feies molta gràcia.

Avesat a la mort des del meu naixement, jo sentia especial atracció per dues menes d'individus: els que treballaven amb les mans i els que escenificaven alguna mena de singularitat mental. Tu reunies totes dues condicions per ser un candidat perfecte per passar a formar part del meu reduït univers de vius. Era conscient que pretenies transformar-me en el teu titella i jo, lluny de resignar-m'hi, m'ho prenia com una missió i alhora com un experiment: volia saber fins a on arribava la deshumanització d'una persona d'aquest segle. En realitat i contra tot pronòstic, em disposava a experimentar jo amb tu fent-te creure que els papers eren uns altres.

Et costava fer-me anar per on volies, al començament, com t'havia costat amb els teus camaleons. En aquelles converses breus, jo t'estudiava les pautes del moviment ocular, i les relacionava amb la tasca mental que estaves realitzant. Quan els teus ulls anaven cap amunt i cap a l'esquerra, sabia que estaves recordant alguna cosa i que, per tant, deies la veritat. Però quan desviaves la mirada cap a la dreta, estaves creant imatges i per tant podries estar mentint. Quan això passava, et posaves les ulleres de sol, encara que estiguéssim al menjador de casa o a l'habitació amb el llum tancat. Eres molt divertit. Pensaves que tenies el poder i a mi ja m'anava bé.

Oblides sovint que jo no sento dolor físic. Tinc aquesta particularitat, també.

T'agradava tenir-me a casa per a tu sol.